

stillingerne fra Revisionen bør anbefales, uden at det dermed anses som afgjort, at Ansvar skal gøres gældende, idet Beløbene senere ville kunne søges bevilgede ved Til lægsbevilling og saaledes komme under Rigsdagens Afgørelse i den korrekteste Form. Udtalelsen er altsaa i Overensstemmelse med den Betragtning, der gør sig gældende for det Drødste Regnskabs Vedkommende, nemlig denne, at naar man har udtalt et „Kan ikke passere“, har man Ret til at gøre Ansvar gældende; men man har naturligvis ikke nogen Pligt dertil. Til denne Opfattelse slutter Jonnesbech sig, og da senere det samme Regnskab kommer til Behandling i Landstinget i Samlingen 1861, slutter Andræ sig til S. M. Hansens, Tschernings og Jonnesbechs Opfattelse af dette Udtryk „kan ikke passere“. Andræ siger: Betydning af, at en Post ikke kan passere, er den, at Sagen ikke kan afgøres som Regnskabsag. Der kan saa være to Følger, som begge ere lige naturlige. Den ene er den, at Ministeriet søger Efterbevilling for derigennem at faa den ulovlige Udgiftspost rehabiliteret, og den anden er den, at man kan gøre Ansvar gældende. Naar jeg nu fremdrager disse Udtalelser om Betydning af Udtrykket „kan ikke passere“, er det, fordi der her i Tinget ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1877—78 fremkom en Udtalelse fra Tingets daværende Medlem, Kimestad, der gik ud paa, at han — det var det første provisoriske Statsregnskab, der forelaa — ikke kan slutte sig til Statsrevisionernes Indstilling „kan ikke passere“, da han ikke ved, hvad Meningen med det nævnte Udtryk er, en Udtalelse, der straks fremkaldte det Svar fra Albertis Side, at Udtrykket „kan ikke passere“ har nu i 20 Aar haft en bestemt Betydning, nemlig den, at Røttering er nægtet for den paagældende Post, og som jeg har søgt at vise Dem ved det Par Citater fra ældre Regnskaber, er dette Albertis Svar til Kimestad fuldstændig korrekt. Vi kunne sikkert sige, at i alt væsentligt har dette Udtryk siden Grundlovens Vedtagelse haft den Betydning, man nu vistnok fra alle Sider er enig om at tillægge det.

Naar vi her snart komme til Drøftelse af de provisoriske Statsregnskaber, vil jeg tillade mig under den Diskussion, som da formentlig vil opstaa, at henvise til de Udtalelser, jeg her har fremdraget; men i Dag ser jeg mig nødt til at paatale et lille Udtryk i det ærede Mindretals Indstilling om den her fremlagte Betænkning over den af Statsrevisionerne afgivne Betænkning over Statsregnskabet for Finansaaaret 1878—79. Det maa naturligvis erindres, at i en Be-

riode som den, hvor vi levede under de stabile provisoriske Finanslove, vil der under Statsrevisionsforhandlingerne og Finanslovforhandlingerne blive sagt meget, som ikke altid er lige værdifuldt. Det har nu undret mig noget at se det ærede Mindretal aftrykke noget af det mindst værdifulde, som den Gang blev sagt. Paa Side 4 i det Stykke, der begynder med „Mindretallet“, staar der følgende tre Linier: „Mindretallet skal faa meget mindre nu fremsætte noget Forslag til en saadan særlig Indstilling, som der jo nu er forløbet 18 Aar, siden de omskridte Udgifter afholdtes, og det saaledes er ubestrideligt, at Folketinget i al denne Tid faktisk har ladet dem passere.“ Se det forholder sig jo saaledes, at naar Folketinget siger: „Kan ikke passere“, er det altsaa det samme som: „Røttering nægtet“. Nu siger det ærede Mindretal, at Folketinget har ladet dem passere i 18 Aar; men dette vil jo blot sige, at Folketinget har i 18 Aar ikke udtalt sig, om det vil give Decharge eller ikke. Det er mig umuligt at faa fat paa den Tankegang, som har været ledende for det ærede Mindretal. Jeg tror, det er et Minde fra Stridens Aar, der her er faldet det ærede Mindretal i Bommen, thi det er jo en Slutning af samme Form, som den: „Hans er en Ræv, en Ræv er firbenet, altsaa er Hans firbenet.“ Ligesom man bruger „Ræv“ i to Betydninger, tager man Ordet „passere“ i to Betydninger, dels i regnskabsmæssig og dels i kronologisk, eller hvad man nu vil kalde det. Det ærede Mindretal er der kommet til en Slutning, som jeg for Resten ikke finder nogen Grund til at dvæle videre ved. Jeg har dog, da den er bleven optrykt, villet paatale den, som et kurtøst Vidnesbyrd om, hvad man i de hede Stridsaar kunde benytte som Argumentation. Jeg har endnu kun et enkelt Punkt at fremdrage, det vedrører rigtignok den følgende Sag paa Dagsordenen, Regnskabet for 1882—83, saa jeg ved ikke, om den højtærede Formand tillader mig at tage det op med det samme, men det er en almindelig indledende Betragtning.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Under de foreliggende aldeles særlige Forhold tror jeg ikke, der kan være noget til Hinder for, at den ærede Ordfører tager det med.

Ordføreren (Oscar Hansen):

Jeg takker for denne Tilladelse. — De ville se, naar De tage den af Udvalget afgivne Beretning, at Udvalget har tilladt sig at lade optrykke den Opfattelse af de midlertidige Finanslove, som blev fremsat af de to af